

ת"פ 27930/06/19 - מדינת ישראל נגד אדם נגוסה, שמעון אדגו, אנבר איקרמוב (עציר) - בעניינו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 27930-06-19 מדינת ישראל נ' נגוסה(עציר)
ואח'

בפני כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אדם נגוסה (עציר)

2. שמעון אדגו

3. אנבר איקרמוב (עציר) - בעניינו

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד דואק

ב"כ הנאשם - עו"ד ג'רבי

הנאשם - לא הובא משב"ס.

גזר דין

**בשל הוראות החירום לתקופת הקורונה לא הובא הנאשם, לכן גזר הדין מוקרא באולם בשיחת טלפון עם הנאשם.

העבירות

1. הנאשם, כבן 22 שנים, הורשע על פי הודאתו בשני אירועי התפרצות לדירות מגורים, וצירף תיק נוסף, שאף בו מדובר באירוע של התפרצות לדירת מגורים, תוך הפרת הוראה חוקית.

2. בת"פ 27930-06-19, הנאשם הורשע בשני אירועי התפרצות, כחלק מפרשייה בה היו מעורבים שני

עמוד 1

נאשמים נוספים, שעניינם נדון בנפרד, כפי שיפורט בהמשך.

באירוע הראשון (נושא אישום 2 בכתב האישום), הנאשם קשר יחד עם נאשם נוסף, להתפרץ לדירת המתלונן, בלוד. ביום 16.5.19, במסגרת הקשר, שוחח בטלפון עם הנאשם הנוסף, והשניים תיאמו הגעה למקום במונית שאספה כל אחד מהם בדרכה. למקום הגיע אדם שלישי, שהתפרץ לדירה בדרך שאינה ידועה, בעוד הנאשם הנוסף נותר מחוץ לדירה ואילו הנאשם דן המתין ברכב. האדם השלישי חיטט במגירות וארונות, תוך שהותיר אחריו אי סדר רב בדירה וגנב שלושה שעוני יד, שרשרת זהב, טבעת זהב גדולה, וכסף מזומן בסכומים אלה: 6,000 דולר, 2,000 באט, 2,000 רופי, ו-400 יורו. בגין אירוע זה, הורשע הנאשם בעבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן סיוע להתפרצות לפי סעיפים 406(ב) ו-29 לחוק, וגניבה בצוותא לפי סעיף 384 ו-29 לחוק.

באירוע השני (נושא אישום 3 בכתב האישום), ביום 19.5.19 בשעות הבוקר, התפרץ הנאשם לדירת המתלונן ביהוד, בדרך שאינה ידועה במדויק. הנאשם חיטט במגירות וארונות, תוך שהותיר אחריו אי סדר רב בדירה, וגנב שעון זהב, מפתח לאזיקים, שני צמידים זהב, 2 טבעות זהב, תליון זהב, גדול, צמיד זהב גדול, וצמיד זהב עם תליון. בהמשך למתואר, ביום 28.5.19 נערך חיפוש בבית הנאשם, בו נתפסו כלי פריצה: ערכה מסחרית בעלת תותב דמוי מפתח הנעטף ברדיד אלומיניום מחורץ, הכוללת: התקן להכנת חריצים ברדיד אלומיניום, 5 תותבים דמויי מפתח, התקן להכנת חריצים ברדיד אלומיניום, 3 פיסות מתכת המשמשות כידית אחיזה ללא בורג, ופיסת מתכת כידית אחיזה באמצעות בורג "אלן". בשל מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה לפי סעיף 406(ב) לחוק, גניבה לפי סעיף 384 לחוק, והחזקת כלי פריצה לפי סעיף 409 לחוק.

3. בת"פ 44126-12-19 שצורף (להלן: האירוע האחרון), הנאשם הורשע בביצוע עבירת התפרצות נוספת, יחד עם אחר. העבירה בוצעה תוך הפרת תנאי מעצר בית, שהוטלו על הנאשם בגין שני האירועים הקודמים, במסגרת מ"ת 27968-06-19. תמצית העובדות היא כי ביום 3.12.19, בסמוך לשעה 12:45, הגיעו הנאשם והאחר לדירת המתלונן בראשל"צ, כשהאחר נוהג ברכב והנאשם נוסע עמו. השניים התפרצו בצוותא לדירה, בדרך שאינה ידועה במדויק, בכך שהאחר המתין ברכב, בעוד הנאשם נכנס לדירה וגנב מתוכה 3 שרשראות, צמיד, 2 טבעות ועגילים. בהמשך, החזיקו הנאשם והאחר ברכבם, מפתח, פיסות אלומיניום, תותב מתכת דמוי מפתח, והתקן מתכתי מחורץ, שהם כלי פריצה. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק, התפרצות לדירה בצוותא לפי סעיפים 406(ב) ו-29 לחוק, וגניבה בצוותא לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק.

הנאשם נעצר בשנית במועד העבירה נושא התיק האחרון, והוא עצור עד תום ההליכים מאז ועד היום.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ התביעה טען בעניין חומרתן המופלגת של העבירות, ובעיקר האירוע האחרון שבוצע תוך כדי הפרת תנאי מעצר בית, כשהנאשם מפר את האמון שנתן בו בית המשפט. כמו כן, הפנה לפגיעה הקשה בביטחונם האישי של המתלוננים, אשר נעשתה חדירה לפרטיותם תוך זריעת אי סדר רב, זאת מעבר לגניבת רכוש בעל ערך כספי וסנטימנטלי. לדעת התביעה המתחם ההולם לאירוע הראשון נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר, ויש להטיל 12 חודשי מאסר, שכן הרכוש לא הושב. בגין האירוע השני, סבורה התביעה כי המתחם ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, ויש להטיל 15 חודשי

מאסר. בגין האירוע האחרון, סבורה התביעה שיש לקבוע מתחם מחמיר נוכח עיתוי העבירה, תוך הפרת תנאי מעצר בית. נטען כי המתחם צריך לנוע בין 15 ל-30 חודשי מאסר. בסך הכל, עתרה התביעה להטלת 47 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. התביעה הפנתה לגזרי הדין בעניינם של הנאשמים האחרים בתיק העיקרי, וטענה כי יש להבחין ביניהם לבין הנאשם, שביצע יותר עבירות ובנסיבות חמורות יותר. מטעם התביעה הוגשה אסופת פסיקה.

5. ב"כ הנאשם טען כי יש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, ובכך שאין לו הרשעות קודמות וזהו מעצרו הראשון. הנאשם בן למשפחה נורמטיבית שעלתה לארץ מארצות חבר העמים, הוריו עובדי כפיים, והוא ביצע את העבירות בשל השפעת חברים שפגש. נטען כי לאחר ביצוע העבירות בשני האירועים הראשונים, הנאשם שוחרר על ידי בית המשפט והיה אמור להתחיל טיפול אצל שרות המבחן, אך אז הוא נעצר בגין האירוע האחרון והדבר קטע את המהלך השיקומי. כיום הנאשם עובד בכלא, והתקווה היא לכך שישתקם. מטעם הנאשם העידה לעונש חברתו, לה היה אמור להינשא, והודיעה כי ככל שהנאשם ישנה דרכיו וישתקם, היא מעוניינת בזוגיות עמו. ב"כ הנאשם טען כי יש ללמוד מגזרי הדין בעניינם של שני הנאשמים האחרים בתיק העיקרי, ולהטיל עונש שלא יעלה על 24 חודשים בסך הכל, זאת בהסתמך על החלטות שונות אליהן הפנה, מהן יש ללמוד לפי טענתו על מתחם מקל יותר מזה שהציגה התביעה. בנוסף, הביע הסכמה להטלת פיצוי כספי.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער על העבירות והבטיח כי לא ישוב לבצען. עוד אמר שהושפע מאנשים לא טובים, וביקש את רחמי בית המשפט שכן רצונו להשתקם ולהינשא.

מתחם העונש ההולם

6. אין צורך להרחיב אודות חומרתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים. בע"פ 7453/08 מד"י נ' אאוזנה (31.12.08) נאמר:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילידיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי".

וברע"פ 3063/11 כהן נ' מד"י, נאמר:

ענישתו של המבקש בעבר לא הרתיעה אותו מביצוע עבירות נוספות, ועל כן אין מקום ליתן משקל של בכורה לשיקומו של המבקש מחוץ לכתלי הכלא. יתרה מכך, עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר.

ואכן, בתי המשפט מתייחסים בחומרה לעבירת ההתפרצות, ובעיקר כאשר מדובר בפריצה לביתו של אדם (רע"פ 2966/13 נעמנה נ' מד"י (5.5.13); רע"פ 4156/13 בוחניק נ' מד"י (12.6.13); רע"פ 2037/08 באזוב נ' מד"י (25.5.08); רע"פ 3228/12 וסילנקו נ' מד"י (29.4.12); רע"פ 5090/13 חסן נ' מד"י (17.7.13); רע"פ 3073/14 כחלון נ' מד"י (21.5.13); רע"פ 6210/18 אבו גאנם נ' מד"י (3.9.18)).

פעמים רבות נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת ההתפרצות לבית מגורים נע בין 12-24 חודשי מאסר (עפ"ג (מרכז) 57513-07-15 זצני נ' מד"י (24.5.16); עפ"ג (ת"א) 17410-10-16 אזולאי נ' מד"י (9.1.17); עפ"ג (חי') 67510-12-15 חסאן נ' מד"י (25.2.16); עפ"ג (י-ם) 53376-02-13 טוויל נ' מד"י (3.7.13); ע"פ 38973-05-16 רחמני נ' מד"י (19.7.16)).

ממש לאחרונה ניתנה החלטת בית המשפט העליון ברע"פ 3565/20 לביא נ' מד"י (14.6.20), שם נדון עניינו של מי שקשר קשר לביצוע התפרצויות לדירות מגורים, וכן ביצע התפרצות לדירה בצוואת, וסייע לשותפיו באירוע התפרצות נוסף. אותו נאשם צירף תיק נוסף בו הורשע בעבירה של החזקת רכוש שהושג בעוון. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירת ההתפרצות נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, ובנוגע לעבירת הסיוע להתפרצות המתחם נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר. נוכח תהליך שיקומי ארוך ומשמעותי שעבר הנאשם, מצא בית המשפט קמא לנכון להתחשב בו, והסתפק בעונש מאסר למשך 14 חודשים. הערעור על חומרת העונש נדחה.

7. בענייננו, באירוע הראשון, הנאשם סייע להתפרצות בצוואת לדירה, בכך שהמתין מחוץ לדירה. באותו אירוע נגנב רכוש בעל ערך, שיש להניח שהיה אף בעל ערך אישי לבעליו, ולא הושב. אני סבורה כי המתחם נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל.

8. באירוע השני, הנאשם התפרץ לדירת מגורים וגנב רכוש רב, ובנוסף נתפסו בחזקתו כלי פריצה מתוחכמים, המעידים על נחישותו לבצע עבירות נוספות. עם זאת, הרכוש הושב לבעליו, ובכך יש נסיבה מקלה במידה מסוימת. אני קובעת כי המתחם ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר.

9. באירוע האחרון בחר הנאשם להשתתף בביצוע התפרצות לדירה, בשעה שהיה אמור להימצא במעצר בית. הפרת התנאים לצורך בצוע עבירה כה חמורה, מצביעה על עזות מצח והעדר כל מורא, מה שמלמד על חומרה יתרה של האירוע. לצד זה, אין מחלוקת על כך שהרכוש שנגנב באירוע זה הושב לבעלים, ובכך יש נסיבה מקלה במידה מסוימת. אני מקבלת את עמדת התביעה לפיה המתחם בגין אירוע זה צריך להיות חמור יותר מזה המקובל בגין עבירת ההתפרצות כשלעצמה. לדעתי, המתחם נע בין 15 ל-27 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

10. לנאשם הרשעה קודמת יחידה משנת 2015 בעבירות של הטרדה, קבלת נכס שהושג בעוון ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. עולה כי מעולם לא הסתבך בעבירות רכוש משמעותיות.

מצד שני, הנאשם המשיך בביצוע העבירות על פני תקופה, ואף מעצרו לאחר האירוע השני לא הועיל על מנת לטלטל אותו. לאחר שניתן בו אמון בית המשפט, בחר לשוב ולהתפרץ לדירה יחד עם אחר, בעודו אמור לשהות במעצר בית. לא זו בלבד, אלא שנתפסו אצל הנאשם כלי פריצה מתוחכמים, אשר בנוסף שימשו אותו באירוע השני, ויש בהם כדי ללמד על שיטתיות בביצוע העבירות.

11. משום מה, נמנע הנאשם מלעתור למתן תסקיר, וכך לא עומדת בפני בית המשפט תמונה עשירה של דמונו ומניעיו. כמו כן, לא קיימת תכנית שיקומית הנדרשת במצבו.

12. הנאשם הביע צער וחרטה על העבירות, ורצון לשוב לאורח חיים תקין, יש לקוות שכך יעשה לאחר שחרורו.

13. בסיכומו של דבר, יש לגזור את העונש בהתאם לעיקרון ההלימה, אך הנאשם ראוי להתחשבות מסוימת בשל גילו הצעיר. אמנם הנאשם ריצה בעבר מאסר בעבודות שרות, אך זהו מאסרו הראשון מאחורי סורג ובריח.

14. טרם גזירת הדין, אתייחס לעונשים שהוטלו על שותפיו של הנאשם בתיק העיקרי, על מנת להסיר חשש לפגיעה בעיקרון אחדות הענישה.

הנאשם 1 הורשע בגין אירוע אחר שבו סייע להתפרצות לדירה, תוך שותפות לקשר, וכן בעבירות של התפרצות לדירה וגניבה ביחד עם הנאשם, באירוע השני. הרכוש שנגנב באירוע בו סייע לעבירה, הושב לבעליו. בגין העבירות הוטל על הנאשם 1 עונש של מאסר בפועל למשך 24 חודשים, אשר מתוכו יישא 19 חודשים במצטבר למאסרו הנוכחי. בנוסף, הוטלו עליו קנס ופיצוי בסך ₪ 4,000 למתלונן.

הנאשם 2 הורשע בגין אירוע יחיד שבו התפרץ לדירה וגנב מתוכה, כשהנאשם 1 מסייע לו, במסגרת הקשר. בגין אירוע זה הוטל עליו עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, אשר מתוכם יישא 10 חודשים במצטבר למאסרו הנוכחי.

בע"פ 6210-18 אבו גאנם נ' מד"י (3.9.18), סייג בית המשפט העליון את הצורך לנקוט אחדות בענישה בכל מקרה ומקרה:

עקרון אחדות הענישה, עם כל חשיבותו, אינו שיקול העומד לעצמו, ואינו עקרון בלעדי שלעולם אין לסטות ממנו. מדובר בעקרון אחד מבין מכלול של שיקולים שיש להעריכם באיזון ראוי כדי להגיע לתוצאת ענישה שקולה (ראו, למשל, ע"פ 9792/06 חמוד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.4.2007)). יתרה מזאת, "בית-המשפט לא ילמד בהכרח, מהעונש שנגזר על פלוני לגבי העונש הראוי לאלמוני - כל מקרה ונסיבותיו הוא, כל נאשם ונסיבותיו הוא" (רע"פ 7064/12 פנדו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 16 (14.10.2012)).

לדעתי, עניינו של הנאשם חמור באופן משמעותי מעניינם של שני האחרים. אמנם, כל אחד משני האחרים היה

בעל עבר פלילי מכביד יותר, הכולל ריצוי מאסר בפועל. עם זאת, בפעם הזו היה היקף העבירות המיוחסות לכל אחד מהם מצומצם לעומת עניינו של הנאשם, שהיה מעורב ב-3 אירועי התפרצות, כשבאחד מהם נסיבה משמעותית לחומרא, בכך שהפר תנאי מעצר בית. בנסיבות אלה, יש מקום להבחנה בין המעורבים.

15. סופו של דבר, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. בגין האירוע הראשון - 8 חודשי מאסר.

בגין האירוע השני - 14 חודשי מאסר.

בגין האירוע האחרון - 16 חודשי מאסר.

ב. הנאשם יישא את עונשי המאסר בחופף ובמצטבר כך שבסך הכל יישא 30 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 28.5.19 עד 28.7.19 ומיום 3.12.19 עד היום עד היום.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות התפרצות.

7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יעבור עבירות של קשירת קשר לפשע.

4 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יעבור עבירות גניבה או הפרת הוראה חוקית.

ד. פיצוי למתלונן באירוע הראשון, בסך 4,000 ₪, אשר יופקד ב-8 תשלומים חודשיים החל מיום 1.1.21.

ה. פיצוי למתלוננים באירוע השני והאחרון, בסך 1,000 ₪ כל אחד, אשר יופקד עד יום 1.1.21.

בהסכמת ב"כ הצדדים, כל המוצגים הקשורים לנאשם יחולטו.

לעניין יתר המוצגים הקשורים לפרשות נושא התיקים ניתן בזה צו כללי למוצגים.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י' תמוז תש"פ, 02 יולי 2020, במעמד הצדדים.